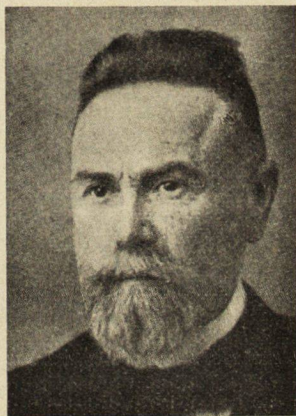

скитѣ девически гимназии. Като такъвъ, той написва първата българска детска оперетка „Деца и птички“ (на собственъ текстъ), последвана отъ „Щурецъ и мравки“. Известно време П. е хормайсторъ въ операта, и завеждащъ музикалната частъ на Народния театъръ, а 1925—30 е капелмайсторъ на Полицейската музика въ София, следъ което напуска службата. Заслугата на П. като компонистъ е въ неговитѣ разработки на народни пѣсни за пиано: „Българска рапсодия“, „Самодивски танцъ“, „У Радкини гости дошли“, „Помниш ли Янке“ — първата отъ които е станала извънредно много популярна. Тѣзи творби на П. сж първитѣ върху народна основа, въ които има отражена вече известна пианистичностъ — до като преди това творбитѣ за пиано върху народни пѣсни се пишеха въ хоровъ стилъ. На втора линия, заслугата му е въ областта на детската оперетка и училищната пѣсенъ, отличаващи се у него съ своята приятна и лесноусвоима мелодика. Неговиятъ „Химнъ за Св. Св. Кирилъ и Методий“ се пѣе отъ учащитѣ въ цѣла България. Написалъ е и една много духовита комедия — „Годешниятъ букетъ“ (наградена отъ Народния театъръ, но неиграна) и една драма — „Естеръ“.

Пиро, Андре — Pigo, André — французски музикаленъ изследвателъ, род. 12 февруарий 1869 въ Сенъ Дизие, професоръ по история на музиката въ Парижката „Сорбона“, при която той основава 1920* курсъ по музикална наука. Трудовѣтъ му сж, главно, въ областта на органовитѣ майстори и музика: „Органътъ на Йох. Себ-Бахъ“ (1895 — награденъ отъ академията на изкуствата), „И. С. Бахъ“ (1906), „Декартъ и музиката“, „Естетиката на И. С. Бахъ“ (1907 — много ценно дѣло), „Хайнрихъ Шүцъ“ (1913), „Дитрихъ Бунстехуде“, „Изкуството на органиститѣ“, биографии на французски органисти и др. П. ръководи сборника: „Les Musiciens célèbres“.

Пирофонъ, гр. pyrophon — се нарича единъ клавишенъ инструментъ, измисленъ отъ физика Г. Ф. Кастнеръ презъ 1873. съ стъклени тръби отъ различна дължина, които се привеждатъ въ звучене чрезъ малки запалени електрически пламъчета. Обемътъ му е С-с².

Пискъ, Паулъ Амадеусъ — Pisk, Paul Amadeus — компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 16 май 1893 въ Виена, ученикъ на Шрекеръ и Шойнбергъ — по теория, Юлиусъ Епщайнъ — пиано, и на Гвидо Адлеръ въ университета въ Виена, дето живѣе като аккомпанаторъ, компонистъ и критикъ, и е единъ отъ уредницитѣ на работническитѣ симфонически концерти. П. е горещъ привърженикъ и радетелъ въ дѣлото за приобщаване на широкитѣ маси на народа съ художествена музика. Творби: 1 симфоническа увертюра, една оркестрова партита, трио за обой, кларинетъ и фоготъ; малка сюита за пиано, соло-сонати за цигулка, виола и чело, 2 сонати за цигулка и пиано, пѣсни съ пиано и оркестъръ — (нѣкои цѣли цикли), мъжки и женски хорове, 3 псалми за баритонъ и оркестъръ, една ария за колоратурно сопрано съ оркестъръ, една „Радио-кантата“, една балетъ-пантомима. П. е музикаленъ критикъ на виенския Arbeiter Zeitung и, известно време — редакторъ на Паулъ Шефанъ въ списанието „Anbruch“.

Андре Пиро

Пистоки, Франческо Антонио — Pistocchi, Francesco Antonio — компонистъ, род. 1659 въ Палермо, умр. 13 май 1726 въ Болоня, капел-